

Ако бях ценности, то бих била благородство и добро

Публикувано от Simonsita на 02.02.2010, 19.19

Ако бях ценности, то бих била благородство и доброта

„...понякога благородството на сърцето може да замести добитото възпитание, добротата и великодушието не са въпрос на произход!”

Магали

Есен е. Вали. Вали навсякъде – по прешните, сиви улици и паважи, върху грозно стърчащите намръщени блокове, върху мрачната асфалтирана земя, върху сивата наслойка по дърветата. Хората забързано цапат из мътните локви, като обидено обръщат гръб на дъжда, сиви и мрачни като камъните, които бълват плътен дим срещу мокрото небе. Всичко бързо опустява и дъждът остава сам. Сивите блокове се затварят в мрачната си бетонна черупка.

Вали. Напук на хората. Дъждът малко по малко попива прахта и измива лицето на асфалта. Голите тела на дърветата лъсват. Но земята въздиша под каменния си товар. И дъждът въздиша. Със сълзите си той попива праха, измива сивотата на комините, задушава пушека им, разпуква камъка по лицата на хората.

Вали. Но камъкът не се предава лесно. Лошата му сила се бори стещу всичко светло, корените му оковават здраво хората. И те се превръщат в негови роби, заживяват намръщено, обречени на едно, отричащо всичко, съществуване. Толкова удобна изкупителна жертва си ти, есен! Дори слънце да огрее златото ти, те пак ще те укоряват за нещо и ще ти обърнат гръб. Ще бъдат недоволни и ще се чувстват измамани, задето някой върви против убежденията, очакванията и нагласата им.

Е, дъжд, трудно ще ти бъде да разпукаш камъка, но все пак някога ще го махнеш от лицата, ще направиш хората отново човеци и ще им докажеш, че в живота има истински неща, които не светят с изкуствена светлина – благородството, добротата, великодушието, стремежът към пълна хармония, любовта. Те греят в душите на хората, те са светлата страна в сърцата им. Те

са богатството на живота. Открием ли ги, оценим ли ги, както те заслужават, ще станем по-мъдри и душевно удовлетворени от себе си. Защото истинските неща няма да ни подвежат; защото те са чисти и искрени, борещи се за правдата. Защото когато се нуждаем от помощ, когато бурята на живота ни е отнесла в пустинята на нещастieto, фалшът няма да ни подаде ръка. Напротив, ще ни отведе по-навътре и по-навътре в разрухата, за да доизпием започнатата горчива чаша, пълна с жестокостта на живота. Ще се нуждаем от силата на истината и добротата. Защото една дума, една протегната ръка, една усмивка, един доброжелателен поглед, една благородна душа биха направили много за нас. Биха възстановили връзката на живота, която е била прекъсната от фалша.

И тук е мястото да се запитаме съществува ли все още благородния човек? Цени ли се сред цялата тази пошлост и грозотия загасващото въгленче в пепелта? Достатъчно ли е то, за да разпука камъка по лицата и да накара в сърцата на хората да лумне буен и изпепеляващ огън? Ще му помогнат ли кристалните капки дъжд?

Отговорът за съжаление е „Не.“. Едно голямо твърдо „Не“. Защо ли?

Защото ние умираме; човекът в нас умира, за да даде път на нечовешкото и да усети слабостта на греха. Той се бореше за последната глътка въздух, но вместо да оживее и да се съхрани, се задушаваше някъде в калта на съвремието. Той, благородният човек, се молеше да открием бързо кристалния извор, за да измием тази кал, години пазила в себе си нечистотията. Молеше се да открием себе си, да се намерим, да премахнем заблудата на мнимото щастие, да спрем умиращата доброта. Но ние не чухме молбите му. Прекалено угрижени започнахме да се надпреварваме с времето, станахме безпощадни един към друг, вървейки към собственото си издигане. Издигане, далеч от моралното, далеч от онова съвършенство на душата, което търсеше благородният, добрият човек.

Вече е късно, прекалено късно! Не оценихме благородството у човека тогава, не го ценим и сега. И то не защото не осъзнаваме, че само и единствено то може да ни измъкне от тази тиня, в която затъваме все повече, а защото не можем да го приемем вече. Всичко е фалш. Истинските неща са захвърлени в тъмния ъгъл, грубо отблъснати и поругани. Властват парите и луксът. Но те са фалшиви, както човешката материя. На кого са нужни пари, когато душата страда? На кого са нужни пари, когато с тях не може да се купи щастие? Лъжата и безправието не ни заведоха по пряк път до него. Поне не мене. Напротив, отдалечиха ме все повече и повече, докато самата аз не се превърнах в един фалш. Докато не се отказах от живота и от светлината в него, от собствените си ценности. Докато не се превърнах в един измислен

човек. Страдам! Страдам като всички хора, но зная, че това е едно заслужено страдание, дължащо се на алчността. И въпреки всичко продължаваме да подценяваме благородния човек, убиваме го, като оставяме лъжата да властва. Защото всичко е рухнало, както мечтите ни, така и стремежът, плановете за по-добро бъдеще. Нямаме сили и затова продължаваме да бъдем „герои на големия театър”. Душата ни е попаднала в онзи свят на егоистичните принципи, на замрелите чувства, на загиналата любов. Едно алчно съществуване, заплатено с душевна смърт и умираща топлина.

Есента си отива. Отива си и дъждът. Остават сивия камък по човешките лица и мрачното ежедневие. Остават алчността, ламтежите, скъперничеството. Но едно въгленче все още тлее в пепелта. На пук на всичко. То ни кара да се питаме дали е толкова трудно да се усмихнем и махнем с ръка на времето? Толкова ли е трудно да осъзнаем смисъла на живота и да избягаме от болката и страданието? Толкова ли е трудно да бъдем щастливи; да обичаме ближния си както Господ е завещал; да открием светлината в мрачния тунел?! Невъзможно ли е въгленчето да се възпламени и да създаде светлина около нас; да създаде силата, от която се нуждаем, за да бъдем щастливи и обичани? Обичани ако обичаме; ако бъдем самите себе си без изкуствени страни; ако желаем доброто и вярваме в живота. Защото истински щастлив е този, който приеме света такъв какъвто е и цени благородството и добротата. Защото „всички умират, но не всички живеят наистина”.